

Dnes už tak často nevidíme v živote okolo nás, žeby niekto pred niekým kľakal. Akurát sa občas stane, že nejaký mladý romantik si pri vyznávani lásky pred svojou milovanou pokľakne na jedno koleno. No pokľaknúť pred šéfom svojej firmy – to sa jednoducho nerobí, nepatrí a vôbec – je to jednoducho trápne.

Jediné kľáčanie, ktoré zostalo ešte zo starých čias, je práve pokľaknutie pri vstupe do kostola a kľáčanie v kostole pri modlitbe. A tak prichádzame k druhému úkonu, ktorý nasleduje po prežehnaní pri vstupe do kostola, a tým je pokľaknutie.

Pokľaknutie vyjadruje hlbokú úctu k tomu, pred ktorým si kľakám, ale aj podriadenosť, odovzdanosť a dôveru. Nikdy nebolo počuť, že by si kráľ kľakol pred svojím poddaným. Práve naopak. Boh však so svojou úctou k človeku a k jeho slobode došiel až tak ďaleko, že v Eucharistii sa pokoril do malého kúska chleba, aby sme ho mohli prijímať – On veľký a nekonečný sa podriaďuje nám a vydáva sa na milosť či nemilosť do našich rúk. On pred tebou v úcte skláňa svoj majestát, aby si sa do neho zaľúbil, do jeho poníženej veľkosti, milujúcej odvahy a šialenosti ísť až na kríž, aby ti dokázal svoju lásku, a zachránil ťa pre večnosť v svojej prítomnosti. Predstav si, že obrovský kráľ, o ktorom zistíš, že ťa má veľmi rád, príde ku tebe a skloní sa pred tebou. No nezíska si tvoje sympatie? A preto neváhaj aj ty pred takýmto svojim kráľom vyjadriť svoju hlbokú úctu a pokľaknúť na koleno poriadne ako rytier nie ako niekto,

komu sa iba kolená zrazu podlomili ale ledva ledva to ustál a znova uteká ďalej. Kľakni si s hrdosťou rytiera, ktorý sa skláňa pred svojím kráľom!

No keď si v minulosti niekto pred niekým kľakol, bol bezbrannejší a ten druhý – stojaci, ak chcel, mohol mu veľmi nepekne ublížiť. A preto si kľakali rytieri len pred tým, komu dôverovali, komu sa mohli spokojne odovzdať bez akýchkoľvek pochyb o tom, či zneužije alebo nezneužije jeho pokľaknutie a v prvom rade to bol kráľ, ktorému slúžili. Preto pokľaknutím pred Bohom vyjadruješ nielen svoju úctu ale aj úplnú odovzdanosť do jeho rúk – ak chce, môže s tebou robiť, čo chce. To znamená úplné podriadenie sa jeho vôli a dôvera v jeho úmysly s tebou – veriť, že Boh nikdy nebude konať niečo, čo by bolo v rozpore s tvojím šťastím.

No a nakoniec je pokľaknutie aj vyjadrenie pokory – uznávam tvoju veľkosť a ja svoju malosť, preto to vyjadrim aj tým, že sa stanem na túto krátku chvíľu menším ako ty práve skrze pokľaknutie pred tebou. Je to vyjadrenie slov: „Som len tvoj služobník, podriaďujem sa vo všetkom, uznávam tvoju majestátnosť, krásu a veľkosť a tvoju moc, a zároveň priznávam svoju závislosť na tebe, svoju malosť, nedostatočnosť ale aj ochotu vždy slúžiť najlepšie, ako sa dá.“

Pred Bohom je najprirodzenejší postoj človeka – neustále klaňanie sa, pokľaknutie pred ním – ak nie fyzicky tak určite duchovne svojou dušou. Prečo? Pretože tým najlepšie vyjadrujeme kým sme a kým je On: „Týmto pokľaknutím ti vzdávam takú úctu, akej som schopný – ja – nedokonalý, tak veľmi ohraničený časom, priestorom, svojím telom, bez tvojej pomoci často padajúci v zlo, nenávisť, neodpustenie, zúfalstvo a sebazničenie, ja – závislý na tebe – nekonečnom, majestátnom, všemohúcom, vševedúcom a všadeprítomnom dokonalom Bohu. Jediné, čo môžem, je uznať tvoju veľkosť a skloniť sa pred ňou, aby som si uvedomil svoju malosť, to, že som iba Tvoje stvorenie a ty môj Stvoriteľ.“ Nebáť sa tejto malosti a pokoriť sa ako Mária pred Bohom neznamená stratiť seba – ba naopak – Mária bola vyvýšená nad anjelov, nad všetkých svätcov, nad nebo a zem – je Kráľovná. Prečo? Pretože sa pokorila najviac zo všetkých ľudí a úplne sa odovzdala Bohu natoľko, že Boh mohol cez ňu konať čokoľvek chcel a v tom je jej veľkosť – vo veľkosti Boha – a v tom sa ukrýva aj naša veľkosť – čím viac dovoľíš aj ty konať Bohu cez svoje ruky, nohy, ústa, oči či úsmev...

A tak, keď vstúpiš do chrámu, kde na teba čaká tvoj Kráľ – Kráľ kráľov, skús pokľaknúť hrdo ako rytier na pravé koleno a počkaj, neutekaj. V tej chvíli, keď si na kolenách, povedz svojmu Kráľovi pár slov od srdca. Môžu to byť slová: „Klaniam sa ti, môj Kráľ a môj Pán.“ alebo „Moja duša i moje srdce skláňa sa pred tebou, môj jediný Kráľ a Pán.“ Nechaj rozprávať svoje srdce.

Sv. omša - 7 - Pokľaknutie

Napísal Balek Robert
Piatok, 05 August 2011 17:42

P. Robert Balek SVD

Pozri si ďalšie časti seriálu o sv. omši:

[Sv. omša - 1 - Čo je to sv. omša?](#)

[Sv. omša - 2 - Príprava - Dar](#)